

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 6Co/62/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715207585  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2017  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5715207585.1

## Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. X. XXX, XXX XX X., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému spoločnosťou WERNER & Co, s.r.o., so sídlom Střomová 54/A, 831 01 Bratislava, IČO: 36 869 643, o určenie neplatnosti zmluvy a zapltenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 11C/59/2015-82 zo dňa 08.11.2016, takto

### rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 11C/59/2015-82 zo dňa 08. 11. 2016 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Zároveň priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zmluva uzavretá medzi stranami je absolútnym obchodom a nejde o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľsky úveroch, nakoľko žalobca použil poskytnuté finančné prostriedky na výkon zamestnania (nákup pracovného oblečenia). Táto skutočnosť však neznamená, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Je nepochybné, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto v zmysle uvedeného súd posúdil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľskú.
3. Žalobca odôvodňoval neplatnosť zmluvy veľkým množstvom neprijateľných zmluvných podmienok. Neuvádzal žiadne iné dôvody neplatnosti zmluvy. V zmysle § 41 Občianskeho zákonníka právny úkon môže byť neplatný aj čiastočne, ak sa dôvody neplatnosti vzťahujú len k tejto časti, čo však nespôsobuje neplatnosť celého úkonu. Žalobca uvádzal práve takéto časti úkonov (jednotlivé zmluvné ustanovenia), ktorých neprijateľnosť nemôže spôsobiť neplatnosť celej zmluvy. Súd bolo toho názoru, že akékoľvek množstvo neprijateľných zmluvných podmienok samo osebe nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku. Neplatné sú vždy len tie zmluvné podmienky, ktoré sú neprijateľné.
4. Okresný súd ďalej uviedol, že žalobca nemá právny záujem na určení požadovanej neplatnosti, nakoľko jeho právne postavenie sa jej určením žiadnym spôsobom nezmení. Voči žalobcovi si žalovaný neuplatňuje žiadne nároky vyplývajúce z uzavretej zmluvy, takisto žalobcovi by určením neplatnosti namietaných zmluvných ustanovení nevznikli žiadne nároky, keďže žalovanému nevrátil ani len istinu poskytnutého úveru, nemožno teda hovoriť ani o prípadnom bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného.
5. Vo vzťahu k žiadanému primeranému zadostučineniu okresný súd uviedol, že nie je viazaný právnym posúdením tohto nároku zo strany žalobcu - považoval ho za nárok na náhradu majetkovej škody, čo vyplýva z vyjadrenia žalobcu na pojednávaní konanom dňa 08.11.2016, na ktorom uviedol, že suma vo výške 500,00 Eur predstavuje jeho výdavky na cestovné a advokáta, pričom táto majetková suma aj

presahuje žiadanú sumu. Žalobca však vznik tejto majetkovej škody, ako ani príčinnú súvislosť medzi následkom a uzavretou úverovou zmluvou žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca tiež tvrdil, že na preukázanie vzniku a výšky škody predložil listinné dôkazy do spisu sp. zn. 11C/72/2012, avšak súd nahliadnutím do predmetného spisu zistil, že žiadne žalobcom tvrdené dôkazy sa v spise nenachádzajú.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

7. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, v dôsledku čoho došlo k odňatiu jeho práva konať pred súdom. Na Slovensku sa stalo bežnou praxou, že podnikatelia v snahe vylúčiť použitie noriem na ochranu spotrebiteľa v zmluvách deklarovali poskytnutie úveru na účely povolenia, zamestnania alebo podnikania. Žalobca potreboval úver na osobné účely a potreby domácnosti, no v žiadnom prípade na zamestnanie. K otázke hodnotenia úveru ako spotrebiteľského odvolateľ poukázal na obsah rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 1930/11 zo dňa 10.01.2012, rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/70/2010 zo dňa 31.05.2010, rozhodnutia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6Co/40/2013 zo dňa 30.07.2013 a tiež rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-110/14. Ďalej žalobca poukazoval na nerovnosť postavenia dodávateľa a spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu. Spotrebiteľ má len fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré predkladá dodávateľ. V rámci politiky Európskej únie je sledovaný cieľ vytvorenia regulatívneho rámca na to, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe zmluvných podmienok v súlade s dobrými mravmi a bola tak zachovaná fiduciárna podstata záväzkového vzťahu medzi ním a spotrebiteľom. Žalobca upriamil pozornosť na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; neakceptovanie uvedeného ustanovenia znamenalo konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/219/2013 a sp. zn. 18Co/109/2011 (ako aj z ďalších rozhodnutí okresných súdov) vyplýva neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na podklade ktorej je od spotrebiteľa požadovaný poplatok bez protiplnenia. Dotknutá zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, preto sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. K otázke naliehavého právneho záujmu žalobca uviedol, že pokiaľ sporná spotrebiteľská zmluva obsahuje množstvo neprijateľných podmienok a nemôže obstať ako platný právny úkon, je plne opodstatnené domáhať sa určovacieho výroku v súdnom konaní. Na podporu svojho názoru odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009. Aj keď ustanovenie o civilnoprávnej úžere (§ 39a Občianskeho zákonníka) je v našom právnom poriadku účinné až od 01.06.2014, v doterajšej praxi postupovali sudy pri hodnotení neprimeranej odplaty za poskytnuté finančné prostriedky podľa § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. K otázke posudzovania požadovaného finančného zadost'uchinenia sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Obo/302/2006 zo dňa 20.03.2008. Napokon odvolateľ zdôraznil potrebu posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok súdom ex offio.

8. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

9. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo postačujúco odôvodnené, okresný súd nemal povinnosť odpovedať na každú žalobnú námietku, ale len takú, ktorá je relevantná pre posúdenie sporu. Žalobca nemá status spotrebiteľa, pretože finančné prostriedky prevzal od žalovaného za účelom výkonu zamestnania, ako to vyplýva z dotknutej zmluvy, ktorá bola žalobcom vlastnoručne podpísaná. Žalovaný predložením dodatku k zmluve o úvere zo dňa 19.04.2011 preukázal konkretizáciu všeobecného účelu vo forme výkonu zamestnania v podobe, ako sám žalobca vypísal v dodatku k zmluve o úvere: „náklady spojené s výkonom zamestnania“. Tento konkrétny účel úveru napísal v dodatku k zmluve sám žalobca a potvrdil ho svojím podpisom. Žalovaný mal za to, že už len predložením predmetných dokumentov uniesol dôkazné bremeno v otázke preukázania účelu úveru. Navyše žalobca sám na pojednávaní dňa 12.02.2015 uviedol do zápisnice o pojednávaní, že peňažné prostriedky použil na zamestnanie, čo konkretizoval nákupom oblečenia do zamestnania. Keďže žalobca nemienil použiť finančné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný vzťah sporových strán je obchodnoprávny a uplatnenie spotrebiteľských právnych noriem nie je namieste. Na podporu svojho názoru odkázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/243/2014 zo dňa 21.05.2015. Proti žalovanému bolo vedené administratívne konanie Slovenskou obchodnou inšpekciou, ktorá uzavrela, že „dlžníčka v posudzovanej veci nemá právne postavenie spotrebiteľa“. K namietaným administratívnym poplatkom žalovaný uviedol, že dojednanie poplatkov predpokladá samotná úprava zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj úprava Obchodného

zákonníka. K rozhodovacej činnosti nemeckých súdov (z ktorých vychádzali aj žalobcom uvádzané rozhodnutia Krajského súdu v Prešove) žalovaný odkázal na rozhodnutie Spolkového súdneho dvora, ktorý pripustil vznik poplatku za uzavretie zmluvy o stavebnom sporení. Z rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014 vyplýva nemožnosť prijatia argumentácie nemeckých súdov v podmienkach Českej republiky. Žalovaný zdôraznil, že zmluva o úvere jasne číselne rozlišuje medzi administratívnym poplatkom a úrokom, a teda je zrejmé, že aj prípadná neplatnosť dojednania o poplatku nemá vplyv na zvyšný obsah zmluvy o úvere, ktorý je platný, pretože ide o oddeliteľnú časť zmluvy o úvere. Pokiaľ by mal súd pristúpiť k hodnoteniu primeranosti odplaty za poskytnuté finančné prostriedky, mohlo sa tak stať len na základe ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Aj v prípade preukázania neprimeranosti odplaty, uvedené by neznamenovalo neplatnosť zmluvy ako celku. Z rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo/95/2015 vyplýva potreba iného hodnotenia výšky úrokov, ak je úver poskytnutý zo strany nebankového subjektu. Odvolateľ mal za to, že pri posudzovaní platnosti právneho úkonu treba prijať taký výklad, ktorý znamená zachovanie platnosti úkonu. Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len k časti zmluvy, je neplatná len táto časť. Ustanovenie § 39a Občianskeho zákonníka nebolo možné uplatniť v posudzovanej veci. Žalobca s v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatňoval nárok na primerané zadostučinenie, ale fakticky náhradu škody. Okrem toho žalobca neprodukoval dôkazy na preukázanie nároku na priznanie požadovaného zadostučinenia.

10. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zopakoval niektoré svoje odvolacie argumenty a zdôraznil, že pri uzatváraní zmluvy sa správal ako spotrebiteľ, a preto mu patrí spotrebiteľsko-právna ochrana (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/84/2011). Neprijateľnosť poplatku, za ktorý sa neposkytuje protiplnenie vyplýva rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-143/13. K výkladu § 53a Občianskeho zákonníka odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/321/2012.

11. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu stručne odkázal na svoje skoršie vyjadrenie. V ďalšom podaní sa zaoberal výkladom ustanovenia § 137 CSP, ktoré neumožňuje podať žalobu na určenie neplatnosti zmluvy, ak takáto možnosť nevyplýva z osobitnej úpravy. Oprávnenie podať určovaciu žalobu nebolo možné vyvodiť ani zo znenia § 80 písm. c/ O.s.p.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Predmetom sporu bolo v posudzovanej veci na základe žaloby doručenej okresnému súdu dňa 05.11.2012 a na podklade uznesenia o vylúčení veci na samostatné konanie č. k. 11C/72/2012-374 zo dňa 26.03.2015 určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 601000041 zo dňa 09.04.2011 uzavretej medzi sporovými stranami a zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 500,00 Eur. Žalobca namietal nekalé prakticky žalovaného, spočívajúce v jednostrannom označení účelu zmluvy ako „zamestnanie“, ktorá okolnosť mala viesť k vylúčeniu použitia spotrebiteľských právnych noriem. Poukazoval na neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie úveru, sankcie spojené s omeškaním, administratívne poplatky, ako aj dohodu o vyplnení zmenky. Námietky smerujúce k neplatnosti rozhodcovskej doložky a zrušeniu rozhodcovského rozsudku ostali predmetom pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 11C/72/2012.

14. Základné kritéria pre zistenie skutkového stavu v konaní určujú ustanovenia § 185 a nasl. CSP (pred 01.07.2016 § 120 a nasl. O.s.p.). V sporovom konaní je vždy na strane sporu, aby označila relevantné skutočnosti odôvodňujúce uplatňovanie, resp. bránenie jej práva a následne aj tieto skutočnosti zodpovedajúcim spôsobom preukázala (označením príslušného dôkazného prostriedku). Následne súd na základe procesných návrhov vykoná dokazovanie, ktoré musí byť zachytené v súdnom spise.

15. Podľa § 168 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy (ďalej aj „vyhláška“) všetky písomnosti, ktoré sa vzťahujú na tú istú vec, najmä podania, zápisnice, záznamy, rozhodnutia, tvoria súdny spis.

16. V zmysle § 178 ods. 1 citovanej vyhlášky, ak táto vyhláška neustanovuje inak, ako list číslo 1 sa v súdnom spise označí každé podanie, ktoré je návrhom na začatie konania, podnetom na začatie

konania, ktoré možno začať aj bez návrhu, rozhodnutie o začatí konania z úradnej moci, z obsahu ktorého vyplýva predmet konania, o ktorom sa vedie súdny spis vrátane jeho príloh.

17. Všetky ďalšie podania, ktoré boli doručené súdu, s výnimkou podaní doručených súdu na súdnom pojednávaní, založia sa do súdneho spisu prostredníctvom podateľne a opatria sa odtlačkom podacej pečiatky v poradí, v akom boli doručené súdu (§ 178 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z.).

18. Podľa § 184 ods. 1 citovanej vyhlášky základom súdneho spisu o vylúčenej veci je rovnopis rozhodnutia o vylúčení veci na samostatné konanie. Do súdneho spisu o vylúčenej veci sa ďalej vloží fotokópia obžaloby alebo návrhu na začatie konania, prípadne fotokópie tých častí pôvodného súdneho spisu, ktoré sú v ňom naďalej potrebné a ktoré sú podľa uváženia predsedu senátu, ktorý o vylúčení rozhodol, nevyhnutné na rozhodnutie o vylúčenej veci. Vylúčenie veci sa vyznačí v súdnom registri. Na spisovom obale vylúčenej veci sa uvedie spisová značka veci, z ktorej bola vec vylúčená, poznámkou „Vylúčené z ...“.

19. V zmysle § 184 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. na kópie písomností pre súdne spisy o vylúčenej veci sa pripojí doložka potvrdzujúca ich správnosť; § 65 sa použije primerane.

20. Rozhodnutie vo veci samej vychádza vždy zo zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), ktorý sa zistí procesným postupom podľa Civilného sporového poriadku (§ 215 ods. 2 CSP). Pokiaľ súdne rozhodnutie nemá svoj podklad v dokazovaní v zmysle procesnej úpravy, trpí rozhodnutie vadou podľa § 389 písm. b) CSP, keďže súdne rozhodnutie je založené na dôkazoch buď nevykonaných alebo vykonaných contra legem. Okresný súd v danej veci rozhodol o vylúčení časti predmetu sporu na samostatné konanie s tým, že základom spisu o vylúčenej veci sa stala fotokópia žaloby bez príloh, ako aj ďalšie listiny, ktoré sa už však týkali len vylúčenej veci; iné doklady a listiny zrejme obsiahnuté v pôvodnom spise Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/72/2012 sa nestali súčasťou aktuálneho spisu, hoci z nich súd (ako to vyplýva z obsahu napadnutého rozsudku) vychádzal. Uvedený spis nebol ani pripojený k spisu v prejednávanej veci. Pokiaľ malo byť rozhodnuté o nároku a súdne rozhodnutie vychádzalo z istého sumáru dôkazov, bolo možné v súdnom procese postupovať len pri zákonne vykonaných dôkazoch a ich riadnom zachytení v spisovom materiáli. Súd prvej inštancie zjavne pri vylúčení veci na samostatné konanie opomenul zabezpečiť fotokópie všetkých relevantných listín, v dôsledku čoho sa stal spis nedostatočným a jeho obsah (ani obsah elektronického súdneho spisu) tak nemožno konfrontovať s obsahom rozhodnutia vo veci samej.

21. Konštatovaná vada znemožnila preskúmať rozsudok súdu prvej inštancie z vecnej stránky. Na základe vyššie uvedenej skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej i v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP).

22. Vzhľadom na to, že v odvolacom konaní sa sporové strany zaoberali možnosťami podania žaloby z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu (§ 80 písm. c/ O.s.p.), resp. prípustnosti určovacej žaloby podľa aktuálnej úpravy § 137 Civilného sporového poriadku, považoval krajský súd za potrebné vyjadriť sa naznačeným sporným otázkam.

23. Predmetom sporu je určenie neplatnosti zmluvy, nie určenie, či tu právo je alebo nie je, z ktorého dôvodu vychádzal krajský súd z neprípustnosti daného typu žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP. Avšak vzhľadom na znenie § 137 písm. d/ CSP sa následne zaoberal možnosťou uplatniť nárok smerujúci k určeniu tzv. inej právnej skutočnosti, pokiaľ to vyplýva z osobitného predpisu. Samotné určenie neplatnosti právneho úkonu v zásade nemožno v súdnom spore požadovať, ibaže konkrétne regulácie s ohľadom na charakter dotknutého vzťahu takýto postup pripúšťajú (napr. určenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti je možné uplatniť na základe znenia § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastrí nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam / katastrálny zákon/). Pokiaľ ide o aktuálne prejednávaný spor, bolo nevyhnutné vychádzať zo znenia § 298 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so

spotrebiteľskou zmluvou. Dané ustanovenie predstavuje odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petitem. Skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok sa týka nielen samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ale aj všetkých zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich (napr. všeobecné obchodné podmienky, poisťné podmienky, prepravné poriadky, reklamačné poriadky a pod.), pretože ak boli dodržané podmienky hmotného práva, predstavujú súčasť spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ právna úprava umožňuje súdu skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, a to dokonca bez návrhu, možno z toho vyvodiť, že aktívna požiadavka spotrebiteľa na súdnu ochranu s vymedzením určovacieho petitu je plne oprávnená a má svoj právny základ v spomínanom ustanovení § 298 ods. 1 CSP. S odkazom na dané ustanovenie sa potom javí vhodným zaoberať sa aj otázkou platnosti/neplatnosti dotknutých častí zmluvy, čo okresný súd opomenul, keď konštatoval len neprípustnosť vyslovenia neplatnosti zmluvy ako celku.

24. Napokon len na okraj odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ ide o úpravu Občianskeho súdneho poriadku, súdy Slovenskej republiky sa k otázke prítomnosti naliehavého právneho záujmu na určovacích žalobách spotrebiteľov postavili pozitívne (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 5 Obo 47/2010 zo dňa 20.04.2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009).

25. V ďalšom konaní okresný súd postupom podľa § 184 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. zabezpečí fotokópie listín z pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 11C/72/2012, a to tých, ktoré sa týkali aktuálneho sporu a z ktorých vychádzal pri rozhodovaní vo veci samej. Následne súd prvej inštancie vo veci vytýči pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu, vykoná dokazovanie na základe dôkazov označených a predložených obidvomi procesnými stranami a vysporiada sa aj s prípadnými ich ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania a opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou. Po doplnenom dokazovaní okresný súd opätovne rozhodne o nároku žalobcu uplatnenom žalobou, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie (§ 391 ods. 2 CSP).

26. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,  
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,  
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).  
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,  
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,  
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).